

ŽIVOTOPIS BOHUMÍRY MATULÍKOVÉ

Bohumíra Matulíková se narodila dne 2.6. 1947 na Ostravsku. V současné době je učitelkou na základní škole v Praze 4 – Michle.

Dětství prožila s rodiči a dvěma mladšími sourozenci, sestrou a bratrem, v malém městečku jménem Příbor. Největší vliv na ni měla její babička. Vždy, když babička vyprávěla o svém životě, připadalo paní Bohumíře nepředstavitelné, že někdo žil bez elektřiny. Do školy chodila se svými kamarádkami ze stejné ulice, byla to nerozlučná čtveřice, chodily spolu všude a většinu volného času trávily společně venku. Scházejí se dodnes.

Po základní škole vystudovala gymnázium v Příboře, a i tady si našla skvělou partu, se kterou se také schází dodnes.

Stát se učitelkou bylo snem paní Bohumíry Matulíkové už od dětství. Už jako malá si často hrávala na školu. Proto se po maturitě přihlásila na studium Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. Chtěla učit matematiku, protože ji vždy bavila a chodila do matematické třídy. Jako druhý obor si vybrala zeměpis. S dobou studia souvisí i to, že se poprvé odstěhovala od rodiny a žila na koleji, ale s univerzitou byla na spoustě exkurzích v různých závodech a továrnách. Málo cestovali mimo republiku, protože v té době nebylo cestování tak běžné. Byli však např. na dvouměsíčním studijním pobytu v Oděse u Černého moře. Na studium v Olomouci ráda vzpomíná.

Rok 1968 prožívala jako studentka. V té době nastalo veliké rozvolnění, studenti měli pocit, že mají rozhodující slovo. 20. srpna 1968 odjela jako vedoucí na školní chmelovou brigádu na Žatecko do Postolopr. Nedaleko od chmelnice bylo letiště, kde pozorovali, jak přistávají letadla. To ještě nevěděli, že na jejich palubě byly do Československa dopravovány sovětské tanky.

Malým rozhlasovým přijímačem poslouchali, co se děje v Praze. Přestože pro ně přijely autobusy, aby se mohli vrátit domů, neodjeli a zůstali ještě tři týdny. Domů se vraceli přes Prahu a odhodlaně se vydali na Pražský hrad, aby předali chmelový věnec prezidentu republiky Ludvíku Svobodovi. Sovětské tanky poprvé viděla před Obecním domem, byla s ní její čtrnáctiletá sestra, která s ní jela na chmel. Když procházely ulicí, byly tanky vpravo i vlevo od nich. Nejsou to pěkné vzpomínky.

Když se na podzim vrátila na vysokou školu, situace se začala měnit. Myšlenka na to, jak studenti obrátí svět, byla pryč. Na výstavě v roce 1971 našla svou fotografii s popiskem " Studenti rebelují ". Setkali se tehdy na besedě s ministrem školství J. Hájkem, který je přišel oslovit coby studenty před rokem 1968. O pár měsíců později se už na ně pohlíželo jako na ty, kteří dělali pomalu kontrarevoluci. Začalo období tzv. normalizace.

Nikdo nevěděl, jak to bude dál vypadat s republikou. Situace byla nejistá, pro studenty bylo jediným přáním dostudovat a mnozí se obávali, že za účast na různých akcích v době tzv. Pražského jara, budou ze studia vyloučeni. Co kdo dělal v roce 1968 se řešilo i při podávání žádosti o pracovní místo. Paní Bohumíra byla dokonce obviněna, že psala na náměstí v Příboře hanlivé nápisy. Její námitka, že v té době byla na chmelové brigádě, úředníky na radnici nezajímala. Těžko dokazovala, že žádné nápisy nepsala. Nakonec na škole v Příboře učit nesměla. Začala tedy učit ve Studénce. Za první tři roky své učitelské praxe vystřídala však jako „rebelka z roku 1968“ tři různé školy. V Příboře mohla nastoupit jako učitelka až v roce 1973.

Provdala se během studií z velké lásky. Po 5 letech se narodila dcera a pak syn. Manžel byl vojákem z povolání a jelikož se učil cizí jazyky, dostal v roce 1977 nabídku odjet pracovně na několik let do Libye. Bohužel bez rodiny. Toto období odloučení velmi těžce nesla. Po roce se naštěstí situace změnila. Dostala nečekaně dopis, aby sbalila sebe a děti a do deseti dnů mohla s dětmi odletět za manželem do Libye. Nejdříve bydleli v hotelu v Tripolisu, potom ji a její rodinu nastěhovali do domečku u moře. Byla tam velká česká škola, na které začala učit český jazyk. Ráda na tu dobu vzpomíná, i když tehdejší poměry v Libyi byly poznamenány režimem Kaddáfího. Přestože měli zakázáno v Libyi cestovat, pořídili si auto a procestovali mnoho kilometrů. Dokonce po splnění jízd získala libyjský řidičský průkaz. Na dovolenou jezdili každým rokem za rodinou domů do Československa. V Libyi zůstali 4 roky.

V roce 1985 se musela odstěhovat z Moravy do Prahy. Odcházela s pláčem, protože měla svou oblíbenou třídu, kterou nechtěla opustit. V Praze nastoupila po pololetí 2. února 1985 na ZŠ Milíčov a 10 let dojížděla na Háje. Na život v Praze si těžko zvykala, proto se přihlásila do kurzu pro průvodce, aby Prahu lépe poznala.

18. listopadu 1989 v 9 hodin přebírala skupinu turistů. Ti jí vyprávěli, co se jim stalo předchozí večer v Národním divadle. Když šla druhý den nakupovat s přítelkyní dárky na Vánoce, viděly všude svíčky. Mezi lidmi se šířila zpráva, že na Národní třídě zabili nějaké studenty.

Po roce 1990 mohla konečně začít cestovat. Hned na jaře se vydala do Paříže podívat se na vysněnou Monu Lisu. Celý dosavadní život byla přesvědčená, že ji nikdy neuvidí. Naštěstí se mýlila. Možnosti cestování využila naplno, podívala se i do Číny nebo Cejlonu/Srí Lanky.

Až přestane učit, chtěla by se odstěhovat zpátky do svého domu v Příboře. Přestože žije již mnoho let v Praze, jako doma se cítí jen na Moravě, v kraji svého dětství.